

ELS CAPELLANS NO SON ELS REPRESENTANTS DE DEU

Sovint quan entro a les cases de molta gent cristiana tinc la impressió que em miren com a un ésser superior, d'una categoria més enlairada. Una mica com els ciutadans miren i parlen amb l'alcalde o el governador. Recordo que l'entrada d'un mossen a casa nostra suscitava en tota la família uns sentiments d'admiració i reverència. Ens sentíem subdits, inferiors, depenents del seu gest i de la seva paraula. Aquesta relació dels laics envers els capellans era cuasada per la convicció que 'els capellans son els representants de Déu'. I així com a Déu el veiem totpoderós, omniscient indefectible etc... al capellà també el consideravem com el qui participa dels poders, de la ciencia i de la indefectibilitat de Déu. D'aquí que sorgeixin els mateixos sentiments, una mica aigualits, es clar, per les limitacions humanes, que no ignoravem, dels seus representants. Crec que aquesta mentalitat sino es un xic feixista o vetero-testamentaria si que almenys és parcial. I per tan falsa, es a dir, no-cristiana.

Efectivament. Quan un s'endinsa un xic en la Paraula de Jesús de Nazaret un s'adona del capgirament que Ell ha vingut a portar a tots la teologia de l'Antic Testament i adhuc als valors humans. El Déu Totpoderós s'ha fet feble fins a l'extrem, d'una pobresa, es a dir, dependència total envers els altres. Neix embolcallat de palla i fems, viu com un captaire menjant i dormint en

un plat i un sostre se li ofereixen, passant sed, gana i fred, i acabant la vida nu i destrossat, assassinat. I malgrat aquest tipus de vida creiem que Jesus és "el representant de Déu". Per això resseguint la seva Paraula no ens estranya que en tot moment possi com a representants seus no pas als poderosos sino als febles i pobres. Concretament: als NENS - el Regene es dels qui son com ells - els POBRES - "tenia gana i em donates de manjar, estava pres i em visitares..."-que son tots els mancats de pa, vestit, llibertat i finalment els ENVIATS es a dir els APOSTOLS - "qui us escolta a Mi m'escolta..."-perque pertanyen a la categoria dels infants i dels pobres. Puix com un nen s'abandonaren confiadament en braços de Jesus i com un pobre deixaren casa, terra, barca i xarxa, esposa i fills i anaren predicant la Paraula sense carregar dues túniques ni dues sandalies, ni menjar al sarro.

Creien confiadament que es en la feblesa on es manifesta el poder de Déu. Així doncs els capellans son els representants de Déu només en la mida que encarnen la pobresa i feblesa. Comencen a ser representants de Déu quan poden dir com Pere i Joan: "Or i plata no en tenim... només podem dir-te: aixeca't".

Hem de pregar Déu ens faci un cor nou i un ulls nous capacos de veure els seus representants alla on Ell els ha posat. Sens dubte que una

meditació i una pregària al davant del Pessebre ens pot ajudar per iniciar una mirada nova que ens faci caminar pels camins del Senyor, que son ben diferents dels nostres, reconeixent en cada infant, en cada pobre, en cada empresonat i en cada apostol enviat, com Jesus els enviaba, la seva presencia permanent en mig nostra, per que Ell estarà sempre en el Mon "perque de "Pobres"-gracies a Déu!- sempre en tindrem".

Si per "capellà" entenem l'enviat a predicar el Poder de Deu a traves de la pobresa i feblesa, llavors retiro el titol de l'article i cal afirmar que certament ELS CAPELLANS PODEN SER ELS REPRESENTANTS DE DEU. Déu fa ci que aixi ho siguin.!

